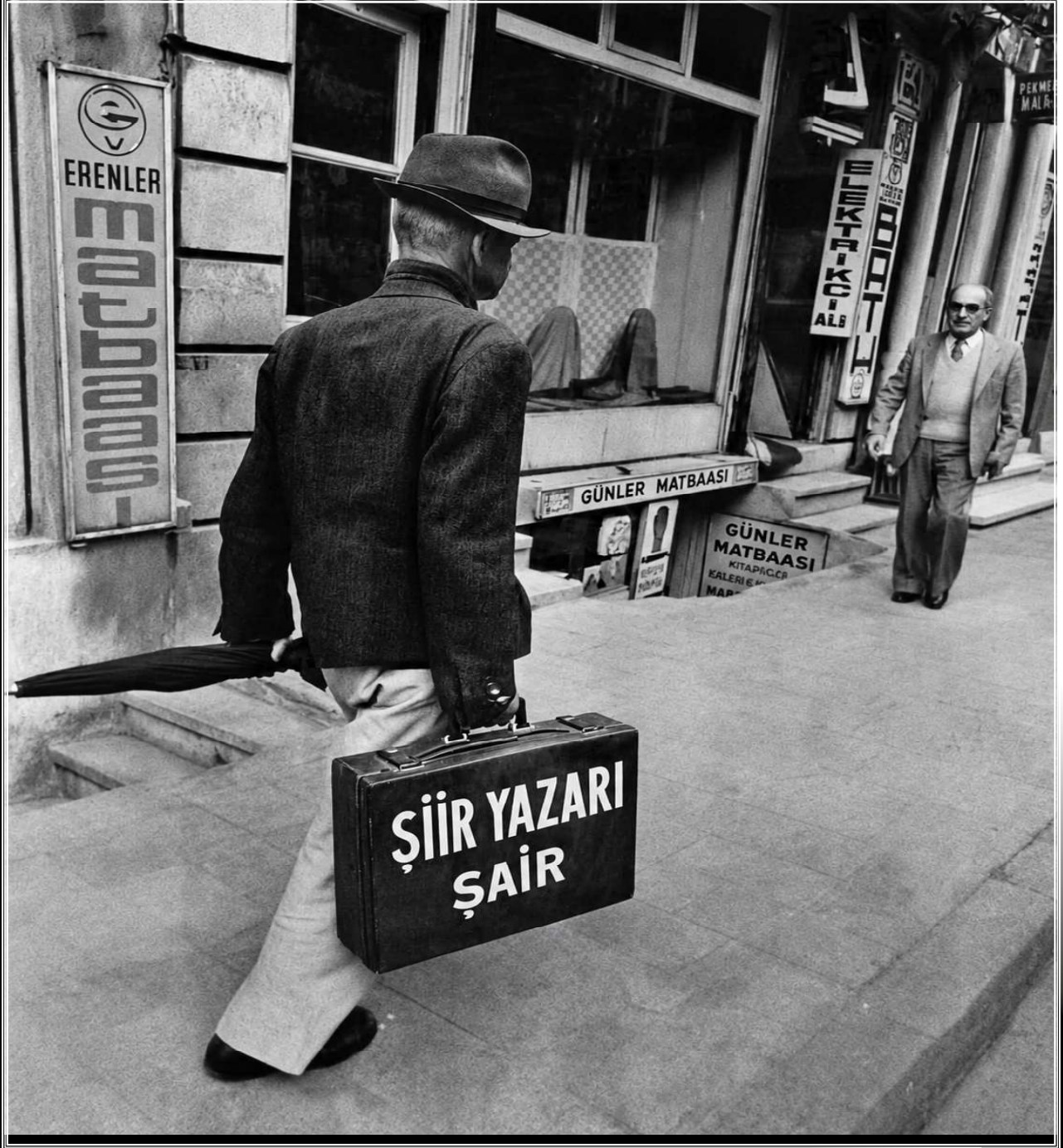


A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi



- ◆ Sunullah Gaybî ◆ Tacettin Şimşek ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tayyib Atmaca
◆ Aslan Avşarbey ◆ Bekir Oğuzbaşaran ◆ Hızır İrfan Önder
◆ Halit Yıldırım ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Mehmet Pektaş
◆ Sevgi Erol Öçal ◆ Erol Koca ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Mustafa İmir
◆ Yavuz Din ◆ Nurgöl Kaynar Yüce

102 Sayı 21 Ağustos 2026

Gazel

◆ Sunullah Gaybî

Tâc ma'rifet tâcîdur sanma gayrî ola tâc
Taklîd ile tok olan ledünnîden ola aç

Düşe düş olma sakın düşe aldanup kalma
Hak'dan gayrî ne vardur ta'bîre ola muhtâc

Saña 'âlem görinen hakîkatde Allah'dur
Allah birdür va'llâhi sanma ki ola birkaç

Bir ağaçdur bu 'âlem mîvesi olmuş âdem
Mîvedür maksûd olan sanma ki ola ağaç

Bu âdem mîvesinüñ çekirdegi sözüdür
Sözsüz bu 'âlem- âdem bir demde ola tarâc

Bu sözlerüñ me'âli kişi kendüñ bilmekdür
Kendü kendüñ bilene hakîkat ola mî'râc

Hak denilen özüñdür özüñdeki sözüñdür
Gaybî özin bilene Rubûbiyyet ola tâc

A ç ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi



Yapımcı: Tayyibe Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Arşiv

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş
Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

102. Sayı Ağustos 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Böyle Olur Bizde Tarihi Dizi Çekimi

◆ Tacettin Şimşek

Bu hikâye tamamlanabilirse bütünüyle diyaloglardan oluşacak, sayın okuyucu. Hani eskilerin “tekellümü hikâye” dedikleri türden bir şey olacak. Deneyelim bakalım, başarabilecek miyiz?

Birazdan konuşma çizgilerini döşeyip replikleri sıralayacağız. Hazır mısın, kıymetli okuyucu!

Ha, unutmadan, söyleyelim; yönetmen asistanı, sürekli “Haşmet abi, Haşmet abi!” diyecek ya, işte seslendiği o kişi, meşhur Haşmet Filmer! Proje sahibi, senaryo yazarı, yapımcı, yönetmen, sanat ve tarih danışmanı, dahası overlokçu ve son ütücü.

Hadi başlayalım öyleyse. Allah rast getire!

–Haşmet abi, şurada birkaç ağaç bulduk.

–Tamam, hemen bir pusu sahnesi ayarlayalım.

–Abi, geçen bölümde pusu vardı.

–Öyle mi? O zaman bir kılıç şakırtısı olsun. Şöyle küçük çaplı bir cenk iyi gider.

–Onu da geçen bölümde yaptık Haşmet abi.

–Allah Allah! Düşmanlar, beyin oğlunu kaçırsınlar.

–O da vardı.

–Oba beyinin hatununu kaçırsınlar o zaman.

–İki bölüm önce kaçırmışlardı.

–Kızını kaçırsınlar...

–Onu da yaptık.

–Kardeşini kaçırsınlar...

–İki kere yaptık.

–Kendisini?

–Üç bölüm önce o da vardı.

–Obanın beyi keçileri kaçırsın o zaman.

–Çok absürt olmaz mı Haşmet abi?

–Oğlum, sen de hiç yardımcı olmuyorsun. Senin bir fikrin var mı?

–Obaya bir kütüphane kursak abi. Nasıl olur?

–Hoppala! Ne kütüphanesi oğlum? Savaşçı kahramanlar kılıcı bırakıp kitap mı alsınlar ellerine?

–İyi olmaz mı?

–Kelle kesmeyi bırakıp kitap yaprağı çevirsinler diyorsun, öyle mi?

–Kötü mü olur, abi? Bak bizim atalarımız kitap da okurlardı mesajını vermiş oluruz.

–Sen iyi misin, oğlum? Kitaplı diziyi kim seyredir?

–Niye abi? Diziler kitapsız olmak zorunda mı?

–Kim sokuyor aklına böyle saçma fikirleri? İşine bak, oğlum, senin aklın ermez bu işlere. Daha çömezsin. Pişmen lazım. Seyirci profili diye bir şey var. Reyting meyting... Kırk fırın ekmek yemen lazım. Kütüphaneymiş... Oğlum, biz Millî Eğitim Bakanlığı mıyız ki “Kütüphanesiz Dizi Kalmasın” projesi başlatalım? İyi vallahi! Oldu olacak, obada şiir, hikâye, roman, “O Ses Nişabur” yarışmaları filan da düzenleyelim, kıyak olur ha, ne dersin?

–Yapma Haşmet abi! Biraz yeni fikirlere açık ol!

–Bak ne diyeceğim, hani SİHALarımız bu günlerde çok ses getiriyor ya, gel, şu SİHALardan iki tanesini sallayalım Moğolların üstüne! Nasıl fikir ama!

–Dalga geçme, Haşmet abi.

–Neyse neyse, meşgul etme beni. Yeni sahneyi çekelim şimdi. Set hazır mı?

–Hazır, Haşmet abi.

–İyi, hadi bakalım.

–Abi, bir de gıcık bir adam var. Ebcet Böcek mi neymiş adı. Eleştirmen... Kırk tane mesaj atmış. “Alplerim” değil “alplarım” diyeceksiniz diyor. “Alplerim” dersiniz “İsviçre’deki Alp Dağlarım” demiş olursunuz, o zaman da diziyi Heidi’yi, dedesini ve Peter’i hatta Peter’in keçilerini de dâhil etmeniz gerekir.”

–İyi ya işte. Oba beyinin kaçıracağı keçileri bulduk işte.

–“Alp” Türkçe bir kelimeymiş, kalın söylenirmiş. Sonundaki çoğul eki de “lar” olmalıymış, “ler” değil.

–Bak sen! O da kimmiş? “Alplarım” mı diye-

cekmişiz? Kabalık. Kulak ver, bak, “Alplerim” kulağa daha hoş gelmiyor mu?

–Ama yanlış, abi.

–Kim demiş?

–Adam dil bilimciymiş Haşmet abi.

–Ne olmuş dil bilimciyse? Biz de filmciyiz. Burada bizim borumuz öter. O kendi işine baksın. Çok biliyorsa otursun, bir dizi film senaryosu yazsın, görelim. Kolay değil bu işler. Hariçten gazel okumaya benzemez.

–Bir de diyor ki, kapalı e bırakmamış açmışlar. Açık e, kapalı e birbirine karışmış.

–O ne demek? E, edir, oğlum. Açığı, kapalı da neymiş? Kapı mı bu, pencere mi ki açasın, kapayasın.

–Bir de Gayret Hımbıl var, Haşmet abi? Tarihçi.

–Onun zoru neymiş?

–Dizinin tarihî olaylarla hiç ilgisi yok, diyor.

–Olmalı mı? Biz tarih mi yazıyoruz, oğlum? Film çekiyoruz. Kostümlerimiz, aksesuarlarımız, atlarımız yetmiyor mu? Bu da benim tarihîm. Herkesin tarihi kendine.

–Filmde babayı oğul, oğulu baba yapmışız. 11. yüzyılda insanlara semaver çayı, Türk kahvesi içirmişiz. Toyda oba beylerine menemen ve kumpir ikram etmişiz. Yetmezmiş gibi bir de gitarla Kaygusuz Abdal’ın kaz türküsünü dinletmişiz.

–Eee?

–Hükümdar, diyor, tarihî kaynaklarda 1.90 m boyunda, pehlivan yapılı, şöyle böyle 95 kilo civarındaymış. 1.70’lik bir adam bu rol için uygun olmamış. Hükümdar dimdik yürürmüş. Kısa adımlar atarmış rahmetli. Sesi de borazan gibiymiş. Bizim oyuncu yaylanarak yürüyormuş. Sesi de inceymiş. Bu iş böyle olmazmış yani. Yazısına “Cast değil Resmen Suikast” diye başlık atmış adam.

–Bak, bu konuda hak verebilirim tarihçimize. Ama onun bilmediği bir şey var. Başrol oyuncusu teyze oğlu. Dayıya çekmiş, kısa kalmış. Ne yapalım yani? Çekip uzatacak hâlimiz yok ya. O işi Japonlar iyi yapıyormuş ama hem çok masraflıymış hem de çok uzun sürüyormuş. Bizim ne o kadar vaktimiz var ne de o kadar paramız. Teyze oğlunu oynatmayalım da

kimi oynatalım? Ya teyzem, yarı analık hakkını haram ederse? Hassas dengeler bunlar, oğlum. Hatır var, gönül var işin ucunda. Teyzelik hakkı var.

–Peki, biz role adam mı, adama rol mü ayarlıyoruz?

–Duruma göre her ikisi de, oğlum. Akrabamız üç beş kuruş kazansa fena mı olur?

–Ben anlıyorum da... Elin ağzı torba değil ki büzesin, Haşmet abi.

–Hah, şimdi oldu işte. Araya bir deyim sıkıştırmasan olmazdı. Kültür başka şey canım...

–Yine dalga geçiyorsun, Haşmet abi.

–Yok be, oğlum, alınganlığın lüzumu yok. Hadi, çok uzadı bu muhabbet. Başlayalım. Klaketçi!

–Emredin, sayın yönetmenim!

–Aferin, emredin memredin. Bak, bunlar güzel şeyler. Çömez, sen de öğren bu işleri...

–Olur, Haşmet abi. Dikkat ederim sayın yönetmenim.

–Fena değil. Benim yönetmen asistanım böyle olmalı işte. Oyuncular hazır mı?

–Hazır, sayın yönetmenim.

–Kameraman!

–Hazırım, yönetmenim.

–Başlıyoruz! Hadi klaketçi! Yap numaranı!

–Hemen sayın yönetmenim!

–Devrik Hükümdar... 142. Bölüm, 96. Sahne, 7. Plan!

–Kamera, motor!

Ne dersin sayın okuyucu! Bütünüyle diyaloglardan oluşan bir hikâye oldu mu bu? Yüz üzerinden puan versen... Aman aman, ne ben sormuş olayım ne sen duymuş ol! İnsan nöbetçi yazar, profesyonel eğitimci olunca ille de yaptığı işe bir ölçme değerlendirme boyutu ekleyecek.

Şimdi bırakalım yazarlığı, eğitimciliği, hikâyeyi mikâyeyi. Ne yapalım, biliyor musunuz? Oturup televizyonu açalım ve eleştire eleştire, bu akşamki tarihî diziyi seyredelim.

Yine Yaktın Bizi Soğan

◆ **M. Nihat Malkoç**

Fiyatın birken beş oldu,
Yine yaktın bizi soğan!
Melemen bize düş oldu,
Yine yaktın bizi soğan!

Yaz vakti yaşattın güzü,
Şaşırdık gece gündüzü,
Yokluğun ağlattı bizi,
Yine yaktın bizi soğan!

Yiğit bir soğana muhtaç,
O yoksa herkes kalır aç
Oydu derdimize ilâç
Yine yaktın bizi soğan!

Mutfağın vazgeçilmezi,
Hem cebi yaktın hem gözü!
Gel çaresiz koyma bizi!
Yine yaktın bizi soğan!

Gariban soğansız kaldı
Ancak zengin olan aldı
Şimdi hediyelik oldu,
Yine yaktın bizi soğan!

Garibin sofrasına dön,
Doğru değil gittiğin yön,
Yetmişleri görmüşsün dün,
Yine yaktın bizi soğan!

Ne pişirsin bacın, anan?
Soğansız olmuyor inan!
Sonuçta biz olduk yanan!
Yine yaktın bizi soğan!

Kurumlanıp durmaktasın,
Yüze doğru varmaktasın,
Hayalleri kırmaktasın,
Yine yaktın bizi soğan!

Şimdi ne et var ne kemik,
Kalmadı sıkacak ümük,
Ağlıyoruz salya sümük,
Yine yaktın bizi soğan!

Fakirin başında taçtı
Yokluğunda millet açtı
Sofralar sana muhtaçtı
Yine yaktın bizi soğan!

Fiyatın düşer, bekledik,
En son bir ay önce yedik,
Kokunu bile özledik,
Yine yaktın bizi soğan!

Acısı oldun hayatın
Ne zaman düşer fiyatın?
Söyle ne idi muradın?
Yine yaktın bizi soğan!

İndirimde varsa aldın
Bugün de soğansız kaldın
Zenginlerin yâri oldun
Yine yaktın bizi soğan!

Zamdır üstümüze yağın,
Açık ara lider soğan,
Garibin boynunu eğer,
Yine yaktın bizi soğan!

Dost duruşuna kanmıştık,
Sana ne çok inanmıştık,
Varlığında da yanmıştık,
Yine yaktın bizi soğan!

Manavın başı olmuşsun,
Beylerin aşı olmuşsun,
Yoksulun düşü olmuşsun,
Yine yaktın bizi soğan!

Bir el yaramızı deşti
Vücut direncimiz düştü
Bir gram altına eşti,
Yine yaktın bizi soğan!

Sebebi nedir bu işin?
Nereyedir bu gidişin?
Sensiz tadı yoktur aşın!
Yine yaktın bizi soğan!

Mavra Meydanı/dokuz-İt Yaşar'ın Yapay Zekâsı

◆ Tayyib Atmaca

Önce estağfirü tövbe çektim, arkasından da ‘Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhil aliyyil azîm’ dedim içimden. Biraz sakinleştikten sonra,

‘Yeğenim, yine sap yiyip saman dökmeye başladın. Anlattıklarından hiçbir sey anlamadım. Yavaş yavaş, anlayacağım şekilde anlatsan dilini eşek arası mı sokar?’ deyince sakin sakin anlatmaya, ben de can kulağı ile dinlemeye başladım.

Yaşar yavaş yavaş anlattı:

‘Canını sevdiğim İrfânî Ağâ’m, hâlâ tıslu antenli telefon kullanıyorsun. Akıllı telefonlar çalka kaç sene oldu, haberin bile yok. Artık ne arıyorsan, aha, buraya yazıyorsun; o da sana yer gösteriyor. Aradığın sey surada, filan sey için suraya git, fesmekân sey için ise sunu yap diyor. Herkes hazıra alıstı: ‘Armut yet, ağzıma get!’ diyor. Bunun böyle olduğunu bilen elin gâvuru, içinde kablolar döseli beyin yapmışlar. Bu beyinden istifade etmek için içine bilgiler yüklemişler. Mesela sen bir sey arıyorsun, o da yalan yanlış değilse, aradığın seyle ilgili bilgiler kendi hafızasında varsa sakır sakır önüne döküyor.

Ben de internette sörf yaparken, etçil ve otçul hayvanlarla ilgili bir belgesel izlerken birdenbire aklıma geldi. Baktım ki et yiyen hayvanlar, ot yiyen hayvanlara galebe çalıyor; hem de güçlüler, tuttuklarını koparıyorlar. Ben de kendi kendime, ‘Bizim kürüğe yemin arasına yavas yavas sucuk-pastırma karıştırarak yedirmeye baslasak aklımdan geçtiği gibi olur mu, bir randıman alabilir miyiz, düşüncesiyle yapay zekâyâ sordum.

Zatîlilerine benden önce böyle bir soru sorulmadığından arşivlerini alt üst etti. Artık kablolar birbirine değip cazırtı çıkarmaya baslayınca ‘Ben bu isin hakkında geledim. Sizin bir öneriniz varsa o öneri üzerinde aras-

tırmalar yapayım,’ dedi. Ben de ‘Deli miyim, yapay zekâyâ gerçek zekâmı kullanırıp ahmak yerine mi düşeyim?’ deyip kendi zekâmı bir teori ortaya koyayım dedim. İşte böyle parlak zekâ ürünü bir düşünce çıktı ortaya.’ dedi.

Kafam yine allak bullak oldu. Bu itin bir bildiği var, ne diyorsa onu yapayım da, ben de aklıma boşuna zahmete koymayayım, dedim. Eyleme dönüşmeyen hiçbir fikir, fikir değildir deyip ertesi gün şehre gittik. Sucuk ve pastırma alacağız ama markette mi satılır, kasapta mı satılır, orasını ikimiz de bilemedik.

Sağ olsun, bir hemşehrimize rastladık. Ona, ‘Kayseri işi pastırma ve sucuk nereden alınır?’ diye sorduk, o da sağ olsun bize Erciyes Marketi gösterdi. Market market değil, Kayseri pazarı sanki. Çeşit çeşit, marka marka sucuk mu ararsın, pastırma mı alabildiğin kadar. Neyse, paraya kıyıp on kilo sucuk, beş kilo pastırma aldık, başka bir marketten de ufak tefek alış-veriş yaptık. Bir fırından da dört tane mayalı ekmek alıp yola koyulduk.

İt, itliğini yapacak ya Yaşar yolda,

‘İrfânî Ağâ’m, karnım karnıma geçti. Kürük yarım kilo az yese neresi eksilir? Gel, sana yassı bir tas bulayım, altına ates yakayım, üstüne de sucuğun birini soyup yatırayım, onun yanına da el kadar pastırma yatırayım. Karnımız bir bayram etse de birbirimize dua etsek...’ dedi.

Ben de yüzüne karşı,

‘Doğru diyorsun Yaşar, önce biz sonra kürük.’ dedim.

Yol boyunca yassı taş aradık. Bulur bulmaz çalı çırpı toplamaya başladık. Yaşar, yassı taşın altına üç tane taş koydu, altına çalıyı çirpiyi yerleştirip ateşi yaktı. Bu arada ben de boş duramazdım, sucuğu ve pastırmayı hazırladım, ekmeği dilimledim. Yassı taşın üstündeki sucuk pastırma kokusu birbirine karıştı.

Ben, Cengiz Aymatov'un romanında geçen Akbar, Yaşar da Taşçaynar gibi kokudan mest olmaya başladık. Bereket versin, kokuyu daha fazla içimize çekmeden yassı taşın üstünde ne piştiyse elinizin artığını yedik, karnımızı doyurarak yola koyulduk.

Akşamüzeri eve vardık. Bereket versin, eve vardığımda hanım evde yoktu. Eve aldığım erzakı indirdikten sonra soluğu kürüğün yanında aldım. Kürük beni görünce sevincinden zıplamaya başladı. İçimden ona bir tadımlık sucuk kesip vereyim diye geçirdim ama sonra bir yanlışlık yaparım diye düşündüm. Yaşar, hangi oranda sucuk, hangi oranda pastırma doğrayacak, ondan habersiz iş yapmayayım deyip sucuk ve pastırmaları kokusu yayılmayacak şekilde muhafaza altına aldım.

Her sabah önce ahıra girip önce ineğin sonra da kürüğün yemini, suyunu veriyorum. Ahırda sucuk ve pastırma kokusu, saman kokusunu içine çekmiş; kapıdan adım atar atmaz burnuma hoş bir koku geliyor. Bu kokudan bizim kürük de nasibini almış olmalı ki önce havayı kokluyor, sonra yemeğe dalıyordu.

Bu kadar sucukla pastırmayı ahırda kokutmaya almadık. İt Yaşar ile konuşmam lazımdı. Samanın, zavarın arasına ne kadar sucuk, ne kadar pastırma doğramam gerektiğini öğrenmem gerekiyordu. Yaşar ile kahvede buluştuk.

'Ula Yaşar, bizim kürüğün aklı ile arası açılmak üzere. Önce havayı kokluyor, sonra da yemeğe koyuluyor. Sucuğu doğrayıp zavarın içine mi katacağım, yoksa samanın içine mi?' diye sordum.

Yaşar dedi ki:

'İrfânî Ağ'm, öyle birdenbire zavarın içine sucuğu katarsan tek mideli bu hayvan gevis getiremez avuç içi kadar midesi gaz ile dolar, hazmedemez, arkası tutmaz olur. ChatCPT'ye bir daha müracaat edelim, bakalım bize ne akıl verecek.'

Ben de,

'Ula yavrum, yine sap yeyip saman dökmeye

başlama, dediğinden bir şey anlamadım.' dedim.

Yaşar tane tane açıkladı:

'İrfânî Ağam, daha geçen gün anlattım, bunun adı yapay zekâdır. Kendi zekânın yetmediği yerde buna müracaat ediyorsun; o da sana bildiklerinin hepiciğini anlatıyor. Her dediğine de inanacak değiliz. Hele bir yazalım, ne diyecek, ne koyacak. Aklımıza yatarsa uygularız; yatmazsa zekâlarımızı birleştirerek ortak bir akıl elde ederiz. Ona göre de kürüğün yem kürünü hazırlarız. Bu işlere kafanı yorma, bana güven, gerisini merak etme.'

İt Yaşar, beş on dakika cep telefonuna ne yazdı ne cevap aldı merakla beklerken birdenbire hiddetlendi:

'Ulan, seni icat edenin, piyasaya sürenin yedi geçmişine lanet olsun. Kürük yazıyorum, bekle bekle bir cevap bulamıyor, sonra da 'mahalli bir kelime olmalı' diyor. Bu sefer 'sıpa' diyorum, yine anlamıyor. 'Eseğin yavrusu' diyorum, yine dut yemis bülbül gibi susuyor. En iyisi biz kendi zekâlarımızı kullanalım.' deyince bir daha soru sormadım.

İtin ocağına bir kere düştüm, o ne derse yapmaktan başka çarem kalmadı.

'Hadi gidek, şu kür dediğin ne ise onu yapak, ben de ona göre işimi bileyim.' dedim.

İt Yaşar ile birlikte kürüğün ahırına gittik. Biz içeri girer girmez kürük "iiihhhiiii, ihhiii" diye arka ayaklarının üstüne dikilmek istedi ama zavallıda sestten başka mecal yoktu. Sakladığımız yerden bir bağ sucuk çıkarıp dörtte birini, pastırmadan da beş on dilim kestikten sonra ikisini karıştırıp elimizle küçük parçalara ayırdık. Çeyrek şinik içine zavar koyup iyice birbirine özenecek şekilde karıştırdık, daha sonra da şiniğin üstünü samanla doldurup iyice karıştırdık. Anlayacağınız, sucuk ve pastırma, zavar ve saman birbirinin içine geçti; ortaya nasıl bir yem çıktığını ancak kürük bilecekti.

Hazırladığımız kokteyli kürüğün musulu-na döktük. Kürük önce yemi kokladı, Yaşar'a

baktı. Yaşar başıyla, 'Buyur, afiyet olsun.' dedi, bana bakınca ben de Yaşar'ı taklit ettim. Zavallı önce gurme gibi yemin tadına baktı, kafasını kaldırıp yüzümüze baktı. Biz yine afiyet olsun dercesine başımızı eğdik, o da yemeye başladı. İşin doğrusu, ikimiz de kürüğe bir şey olacak diye korktuk, korktuğumuz başımıza gelebilir endişesiyle ahırdan çıktık. Yaşar ile sabah ahırda buluşmak üzere sözleşerek evlerimize gittik.

Ertesi gün sabah Yaşar ile kürüğün ahırının önünde buluştuk. Ahıra girer girmez kürüğün sesi kalınlaştı, arka ayaklarının üzerinde yarım metre kadar dikilerek "iiihhhiiii, ihhhii, ihhhii-iii" diyerek bizi karşıladı. Kürüğün önüne baktım, yem kalmamış. Arkasına baktım, temiz. Yerlere baktım, yerler de temizdi. Anlaşılan yem kürü işkembesini bozmamış, hatta önceki uyuşuk hâli gitmiş, ele avuca sığmayan yaramaz bir çocuk gibi olmuştu. Benim gördüklerime kendi gözüyle şahit olan İt Yaşar,

'İrfânî Ağa'm, ben sana demedim mi, bu kürük iki yasını çıkarmadan sığa (Bozo), üçüncü yasına girer girmez de Bozat olacak, demedim mi?' dedi.

Ben de kendisini yalancı çıkarmayayım diye,

'Sanki öyle bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ama biliyorsun, ara sıra aklım gidip geliyor.' dedim mecburen. İtin ağzına laf verirsene yalağı kalaylar.

İt Yaşar'ın dili iyice çözüldü:

'Yahu İrfânî Ağa, aklımı karıştırdın. Cuma'ya gittiğimizde unutmadan hocaya bir sorayım. Bu kadar akıllı veren Rabb'ime sükurler olsun. Amma velakin bunun için de bir zekât gerekir mi? Ancak haftada bir namaz, senede otuz oruç, bir de eshedüden başka bir şey bilmiyorum. Ha, unutmadan söyleyeyim; subhâneke, innâ ateynâ, bir de Fatiha'yı ezbere biliyorum. Yarım yamalak da otururken ettehiyyatüyü bilirim. Allah'ım günah yazmasın.'

Ben de,

'Ula yavrum, şimdilik bu sana yeter, daha

ileri gidersen köyde kadılık taslamaya başla-sın. Köye zorla getirttiğimiz hocayı da beğenmezsin.' dedim.

Gel zaman git zaman, kürük için aynı tarife-yi uygulayıp yemini suyunu eksiltmiyorum. Ara sıra da İt Yaşar kürüğü teftişe geliyordu. Kürüğün her gün üstüne koyarak geliştiğini görünce 'Helal olsun sana Yaşar!' demekten kendimi alamıyorum.

Yine bir gün, kürüğün yem kürünü hazırlamışım, tam musula dökeceğim sırada İt Yaşar çıkıp geldi:

'Selamünaleyküm, gadasını aldığım İrfânî emmi.' dedi.

Ben de,

'Aleykümselam Yaşar Paşa.' dedim. Yaşar Paşa deyince horoz gibi kubarmaya başladı.

Kürüğün yemini döktüm. Yaşar'la daha üç beş kelam etmeden bir de baktım ki kürük arka ayaklarının üstüne dikilmiş, "iiihhhiiii, ihhhhi, iiihhhhhhhiiii" diye bize bir şeyler söylemeye çalışıyor. Baktım, önündeki yem bitmiş.

'La Yaşar, bu kürük beş dakikanın içinde bir at kadar yem yemiş.' deyince Yaşar,

'Ha, iste bunu bekliyordum. Artık sucuğu ve pastırmayı iki katına çıkarıp zavara karıştıracağız; birkaç ay sonra da duruma göre tarifeyi güncellemek icap eder.' deyip ellerini ovuştur-maya başladı.

Ben buna bir anlam veremedim elbette.

'Yine akıl küpün taşmaya mı başladı?' dedim.

Yaşar da,

'Az kaldı İrfânî Ağa'm, az kaldı. Altı ayda bu kürük bu hâle geldiyse bir yaşına basar basmaz yaman bir Bozo olur. İştahı arttıkça nevalesini eksik etmeyeceksin ki semeresini tez zamanda göresin.' dedi.

-devam edecek-

Kargaşa

◆ Aslan Avşarbey

Millet umudunu hasat ederken
Harmanı yakıyor ansızın biri
Biz yangın tüm köyü sarmasın derken
Körükle gidiyor densizin biri

Dedikodu yalan her gün beraber
Ara ki bulasın doğru bir haber
Tarihten nasipsiz günden bihaber
Yarına sövüyor dünsüzün biri

Engel olsun diye Hakk'ın sesine
Taş atıyor cami penceresine
Kinini bürüyüp din kisvesine
Fetvalar veriyor dinsizin biri

Dünyayken bir Türk'ün bedel nisabı
Bunu bilmez gibi yapar hesabı
Gayrisahih iken kendi nesebi
Türklüğe küfreder kansızın biri

Mülkî der her kimse devrin mimarı
İyi düzen kurmuş üter kumarı
Kendisi sıkarken her gün kemeri
Zengini savunur donsuzun biri

Babanız Âşık Çocuklar

◆ Bekir Oğuzbaşaran

Babanız âşık Mustafa
Bu aşk tâ ortaokul sıralarında başladı
Benimle yazladı
Benimle kışladı
Daha Çandır Mahallesi'ndeyken...

Babanız âşık Ali
Mahallem hakkında şiir yazdırdı
Babam hakkında şiir yazdırdı
Esmeralda hakkında şiir yazdırdı
Senin hakkında şiir yazdırdı...

Babanız âşık Selim
Gurbetlerde kalan elim
Hafifçe pelteksidir dilim
Boylu poslu aslan selvim
Tek tomurcuklu gülüm...

Babanız âşık Nesrin
Edebiyatçı gelinim
Annesi, Bekir'in, Elif'in
En güzel kahve pişirenim
Duvağını ilk ona açar şiirlerim...

Babanız âşık Esrâ
Sizinle güzel Ankara
Bir de Masal'ımız var ya
Sayı ve Şekiller'de Hoca
Öğrenci ve velî nezdinde hep yükselen
Sevgili Selim'ime refika...

Babanız âşık Funda
Gül Ali'me dişi kuş
İyi ki, dalına konmuş
Dağ, bayır, orman, yokuş
Onun için zor yokmuş
Kek yapmakta üstüne yokmuş...

Ben kimim, biliyor musunuz ?
Uğruna ömrümü adadığım
Belki onun için yarattı Allâh'ım
Altmış yılını harcadığım
Eskiler, şiir ve inşâ derlerdi ona
EDEBİYAT, benim adım...

Bir Hoş Mısra Kalsa İyi

◆ Hızır İrfan Önder (Sükûti)

Gece gündüz yazıp durdum,
Bir hoş mısra kalsa iyi!
Her şiiri aşkla kurdum,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Hayat dediğin bir nehir,
Saat işler geçer devir,
Tercihimdir daim şiir,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Meraya sürdüm sürümü,
Sırata kurdum köprümü,
Verdim şiire ömrümü,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Şairin derdi biter mi?
Ocağı daim tüter mi?
Şiire sözcük yeter mi?
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Sükûti, kısa tut sözü!
Zalimlerin çıksın gözü!
Vardır her bir şeyin özü,
Bir hoş mısra kalsa iyi!

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on altı-Abdül de Kim ya!

◆ Halit Yıldırım

Sibel ve Murat bu komut ile birlikte oturdukları yerden hemen ayağa fırladılar. Murat, Sibel'in yanına gelir gelmez Sibel ona ters ters bakarak;

"Bak bizim geldiğimizi de bildi." dedi.

Murat bu saftirik ifade karşısında tekrar dellendi. Sibel'e öfkeyle karışık kısık bir ses tonuyla,

"Yahu sen ne safsın! Adam demin müşterisini uğurlarken bizi zaten gördü ve birde üstelik sen içeri çiçek gönderdin ya... Vallahi tıpkı büyülenmiş gibisin. Aslında önce seni bu hâlden kurtarsa bari çok ikrama geçerdi." dedi.

Sibel, Murat'ın bu haklı sözleri karşısında kendine gelmişti ama altta kalmamak adına,

"Tamam, tamam anladık. Sen inanma." diye cevap verdi.

Bu esnada içeri girmişlerdi bile. Âdem Efendi onları ayakta karşıladı. Gayet alaycı bir tavırla:

"Ne oldu? Niye geldiniz azizim? Hani sizin bir sorunuz yoktu? Durun durun ben anlatayım olanları. Öyle ya Murat Bey çok akıllı, okumuş bir adam. Görmeyince, duymayınca inanmaz böyle şeylere. Hani bizler üfürükçüyüz ya, sahtekâriz ya! Aslında sizi bir daha kabul etmezdim ama Sibel Hanımcığım; çok zarif, çok naif, çok hassas, evine, namusuna bağlı bir hanım olduğunuz için size kıyamadım. Yarın rûz-i mahşerde Rabb'im, 'Bu kadıncağıza niye yardımcı olmadın?' diye sual etmesin diye sizi kabul ettim."

Bu sözler üzerine Sibel gözyaşlarını tutamadı. Kocasına dönerek,

"Bak da gör Murat Efendi, karşında insan sarrafı var. Nasıl da hâlden anlıyor? Şu iltifatları bir kez olsun senden duymadım. Ah benim kara bahtım, kem talihim!" diye saydı.

Murat ise mahcubiyet ve öfke arası bir hâl ile içinden "Lâ havle" çekerek "Tamam, tamam" diyebildi sadece.

Âdem Efendi tekrar söze girerek kendi üstünlüğünü göstermek adına kelimelere abandı:

"Neyse... Muska etkisini gösterince daha buradan çıkarken başladınız değil mi birbirinizi yemeye? Kavga o kadar arttı ki sonunda ayrılmaya karar verdiniz. E tabii aileleriniz buna razı olmadı. Zaten gençler bozar, anne babalar düzeltir. Tekrar rica minnet kapımı çaldınız. Aracılar koydunuz, çiçekler gönderdiniz. Unutmadan, Sibel Hanımcığım bu çiçekler için çok teşekkür ediyorum. Çiçek gibi bir kalbiniz var."

Sibel bu iltifatlar karşısında âdeta kendinden geçmiş bir durumdaydı. Hemen mahcup bir ifadeyle,

"Ne demek efendim! Sizin bize yaptığınız bu iyilikler karşısında bir çiçeğin lafı mı olur?" diye mukabele etti.

Âdem ise Sibel'e "Eksik olmayın hanımefendi!" dedikten sonra Murat'a dönerek gayet soğuk bir ifadeyle,

"Ne demişler, denize düşen yılanı sarıırmış. E hoş geldiniz Murat Bey yılanın ocağına!" dedi.

Murat sadece yere baktı ve ağzını hiç açamadı. Âdem'e cevap vermek yine Sibel Hanım'a düşmüştü:

"Efendim siz haklıymışsınız. Biz artık birbirimize tahammül edemiyoruz. Ayrılma durumuna geldik. Sırf ailelerin hatırına bir daha kapınıza geldik. Bakmayın siz Murat da çok pişman ve size karşı çok mahcup. Bakın cevap bile veremiyor. Biz ettik siz etmeyin. Ben ikimiz için de çok özür diliyorum."

Âdem arkasına yaslandı ve peşin satan tüccar resmindeki adam gibi bacak bacak üstüne atıp nutuk çekmeye devam etti:

"Hah şöyle. Hele yola gelin bakalım azizim. Siz burayı ne sandınız? Burada yetmiş bin melek ve yedi cin padişahı hazır kıta bekliyor. Bir işaretime bakıyorlar. Ben istesem ortalığı iki dakikada tuz buz ederim. Siz benim özel seanslarıma ne sanatçılar ne vekiller, ne bakanlar, ne bürokratlar geliyor biliyor musunuz?"

Bu kelimeler âdeta Murat'ın boğazını sıkı-

yordu. İçinden ‘Senin gibi iblisi melekler değil beklese beklese şeytanlar bekler.’ dedi. Ama sabırla olanları izlemeye karar verdi.

Sibel tekrar kendini acındıran bir kedi yavrusu gibi mırıl mırıl konuştu:

“Bizim hâlimiz ne olacak Âdem Beyciğim?”

Âdem de bu sırnaşık kedi modeline hiç de kayıtsız kalmadı ve şehvet ile şefkat kokteyli bir tonda fısıldadı:

“Bakacağız... Önce bir bakalım size daha önce neler yapmışız?”

Önündeki dosyayı açtı ve ilk seansta yıldız-nâme hesaplarını yaptığı kâğıda bir göz attı:

“Evet, yıldız-nâme açacakmışız öylece kalmış sanırım. Burçlarınızı söylemişiz. Öyle değil mi? Sizin burcunuz İkizler, eşinizinki Kova imiş.”

Sibel evet anlamında başını salladı:

“Âdem Beyciğim benim doğum tarihim 1 Haziran imiş. O da sizin hesaba uyuyor.”

Âdem hemen bu söze de atladı:

“Efendim biz zaten doğum tarihini ve saatini baz alırız. Şayet doğum tarihi tam bilinmiyorsa o zaman hesaba müracaat ederiz. Ben hesap yaparken benim fincandaki Abdül, senin 1 Haziran’da doğduğunu söylemişti bana.”

Murat da içinden “Kim ulan bu Abdül?” derken kafasını bir o yana bir bu yana imalı bir şekilde salladı.

Şimdi siz de diyeceksiniz ki bu Abdül de kim? İşin aslını soracaksanız ben de pek tanımiyorum ama bildiğim kadarıyla Abdül, medyum Âdem’in kendine bağlı olduğunu söylediğini. O öyle diyor. Ben de onun yalancısıyım. Belki de böyle bir şey yok, hava atıyor da olabilir. Abdül sadece ona bu tasın içinde görünüyormuş. Neyse bu kadar izahat yeterli sanırım.

Murat’ın kafa salladığını gören Âdem hemen duruma müdahale etti:

“Valla Murat Efendi sıra sana da gelecek. Kafanı boşa sallama. Sen azcık sabret bakalım.”

Bu sözler karşısında Murat birden panikleterek,

“Yok, valla ben bir şey demiyorum.” dedi.

Âdem Efendi ayağa kalktı ve arkasındaki

raftan yeşil kapaklı kalınca bir kitap çıkardı. Kitabın üzerinde “Gizli İlimler Hazinesi” yazıyordu. Kitabın fihristine bir göz attıktan sonra aradığı sayfayı buldu ve açıp oradan okumaya başladı:

“Efendim şimdi İkizler Burcu’nun kadınlar için olan tefaülüne bakarsak... Vay be, mübarek ne yazmış ama... Bu tarihler arasında doğan kadınlar sarıya çalar; beyaz tenli, ince ve narin vücutlu, sarı saçlı olurlar. Zarif ve ince kaşları olup bakışları şehladır. Uzun boyludurlar.”

Sibel, Âdem Efendi okudukça kendini şekilden şekle sokuyor, uzun sarı saçlarını bir öne bir arkaya sallıyor, kaşlarını düzeltiyor, bellindeki kemeri yokluyordu. Derken dayanamayıp Murat’a döndü ve gök gürültüsü gibi bir tonla ünledi:

“Ay valla tıpkı ben. Nasıl da biliyor bak!”

Tabii Murat durur mu?

“Valla eğer hocalık buysa ben de yaparım bunu. Sana bakıp söylüyor işte bayağı. Senden kopya çekiyor.”

Bu son sözünü tamamlayamadan bir dirsek daha yiyen Murat iki büklüm olmuştu ki Âdem Efendi gülerek devamını okudu:

“Tabiatları serttir. Şekil üç beş Âda görüldüğü gibi!” dedi.

Murat acı ile kıvrandığı hâlde:

“Yahu Âdem Bey lütfen yangına körükle gitmeyin. Başka şeyler söyleyin. Sen sert dedikçe içinden canavar çıkıyor bunun. Hadi başka bir şey söyleyin ama senin göremediğin bir şey olsun. Bunlara hiç inanasım gelmiyor.” dedi.

Âdem “La havle” diyerek boynunu iki yana salladı ve okumaya devam etti:

“Yüzlerinde, kollarında veya göğüslerinde bir alamet vardır.”

Bu söz üzerine Sibel ayağa fırladı ve Murat’a parmağını sallayarak:

“Buna ne diyeceksin beyefendi? Açıp göstereyim mi göğsümdeki siyah beni? Haydi, bakalım söyle?”

-devam edecek-

Savruk

◆ Halil Manuş

Nasıl bir zamandayız böyle Rabb'im
Kavunlar kelektir üzümler koruk

Ne insanlar vardır kendini bilmez
Tavırları nahoş sözleri savruk

Sükût altındır da konuşur hep,
Üç söz söyler ki, ikisi uyduruk

Şahsına münhasırdır sıfatları
Kimi orta direk kimisi tomruk

İradeyle belirleyip yönünü
Baş olmak varken olunur mu kuyruk?

Her canlıyı hür yaratmışken Allah,
Nasıl kabullenilir kula kulluk?

Kurşun gibi işler namerdin sözü
“Ya sabır!” çekilip sıkılır yumruk

Alın teri düşer çorak toprağa
Elleri çatlaktır yüzleri kavruk

Annenin evlattan kaçtığı günde
Ne aşiret sorulur ne de uyruk.

Gezme Ceylan Bu Dağlarda

◆ **Murat Canbolat**

Kurdun biri acıkır, dere tepe dolaşır;
Görür bir körpe ceylan, nasibine ulaşır!

Ceylan kaya başında, kurt oraya zor çıkar;
Onu indirmek için, türlü yalanlar sıkar.

“Endamına hayranım, badem gözlüm gül ceren;
Yok benzerin dünyada; sensin gönlüme yaren!”

Kurt, ağzında türküyle, ceylana nağme yapar;
Ceylan kandı kanacak; nerdeyse aklı sapar!

Kurdun planı tutar ceylan artık ağında;
Uzun havaya başlar; duman Urfa Dağı'nda...

Urfa'nın türküsüyle ceylan kendinden geçer;
Ardından da bir bozlak, hem söyler hem de içer!

“Ceylanım düşeceksin; in çabuk beni üzme;
Ben seni gezdiririm, ahu gözlerin süzme!”

“Aşağıda çayırlar, boyu aşan otlar var;
Irmakta su bol, temiz, üstünden gamı savar.”

Ceylan sarp kayalardan, tam aşağı inerken;
Annesinin öğüdü, gelir aklına derken...

Kurt meraklanır sorar, “Neden inmedin gülüm?
Sensiz yaşayamam ben; bana nimettir ölüm!”

“Anneciğim demişti kanma elin sözüne;
Ben uyandım hain kurt, kezzap aksın gözüne!”

Yabancıнын sözüne sakın ha kulak asma;
Belki kallesin teki, takar boynuna tasma!

Resmi İşler Müdürlüğü/Mutlak Butlanla Gelen Muğlak Zafer

◆ Mehmet Pektaş

Ankara temaslarından sonra köye dönen Necati, çalışma ofisine çevirdiği mutfağına çekilmişti. Dernek işlerini bırakmış, seçim yenilgisini kabullenmiş gibi bir hâli vardı. Günlerini gazete okuyarak, bulmaca çözerek, televizyon izleyerek geçiriyordu. Eski yönetimden güvendiği birkaç kişi dışında kimseyle görüşmüyordu. Ankara'dan kara kaplı bir ajanda almıştı. Bu ajandayı masasından hiç ayırmıyordu. Günlük işlerini yaparken aklına bir şeyler geliyor, yüzünde sinsi gülümsemesi beliriyor ve hemen deftere sarılıyordu. Buraya bir takım isimleri kaydediyor, bazı notlar alıyordu. Sonra yine ne ile uğraşıyorsa o işe dönüyordu.

Emekli olduğu günden beri kocasının kahrını çeken Fikriye Hanım, Necati'deki bu değişimden çok memnundu. Eve bir huzur, bir sakinlik gelmişti. Kocasını ile fasulye ayıklarken başını onun omzuna yasladı, bütün samimiyetiyle konuştu:

“Ne iyi ettin Necati şu dernek işini bırakmakla. Bak kafan nasıl rahatladı. Evimiz eskisi gibi huzur doldu.”

Necati, küçük yuvarlak gözlüklerinin üzerinden karısına imalı bir bakış gönderdi:

“Sen öyle san Fikriye. Hiç kimsenin endişesi olmasın tekrar başkanlık koltuğuna oturacağım.”

Neye uğradığını şaşırان Fikriye, kafasını kaldırdı; elindeki fasulyeleri leğene fırlattı:

“Nasıl yani? Ankara'ya gidip gelince akıllandın sanmıştım. Her şey bitti Necati, bunu kafana sok. Kaybettin. Her şey bitti!”

Necati, gayet kendinden emin,

“Her şey yeni başlıyor. Çok yakında göreceksin.” dedi.

Bu sırada dışarıdan önce bir traktör sesi, ardından da alkış sesleri gelmeye başladı. Fikriye mutfak penceresinden dışarı baktı:

“Bak yeni başkan Özer, sosyal tesisin temel atma töreninden dönüyor. Köy de arkasında.”

“Bunların hiçbir hükmü yok Fikriye. Halk

aslında beni destekliyor. Özer hâlâ başkan olduğunu sanıyor ama değil.”

“Hele kalk da bir bak. Ne demek başkan olduğunu sanıyor? Basbayağı başkan.”

“Görünüşte olabilir ama hukuken değil.”

“Özer Başkan, Özer Başkan!” tezahüratları iyice yaklaşırken Necati, önündeki fasulye dolu leğeni kenara itip kara kaplı ajandasına uzandı.

“Bu defter ne biliyor musun Fikriye? Özer'in imzaladığı her belge, yaptığı her icraat yok hükmünde. Hepsini not ettim. Hesap kitap işlerinden iyi anlarım bilirsin. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlandım. Tekrar koltuğa oturunca listemdeki herkesle hesaplaşacağım. Derneği temizleyip arındıracağım.” Necati burada sustu. Son cümleyi içinden etti: “En başta da senin kardeşin Hasan'la.”

Ajandayı açıp sayfaları hızlıca çevirdi. Birkaç başlığı sesli şekilde okudu:

Seçimdeki usulsüzlükler

Özer'in işbirlikçi kadrosu (Kara Liste).

Temizlik malzemeleri alımında yapılan usulsüzlükler

Belediyelerden usulsüz çöp kutusu temini

Köy parkına dikilen çiçeklerin maliyet analizi

Fikriye gözlerini devirdi:

“Bütün köy adama dua ediyor. Sen burada oturmuş çiçeklerin hesabını mı tutuyorsun?”

“O çiçekler yetkisiz bir adam tarafından dikildi! Yani o çiçekler hukuken yok. Hukuksuz dikilen çiçek, meşru değildir Fikriye! Bak, şimdi deftere bir cümle daha ekliyorum: ‘Yetkisiz sosyal tesis temeli atma.’”

Fikriye daha fazla dayanamadı fasulye leğenini kaldırıp Necati'nin kafasına geçirdi:

“Sen delirmişsin Necati. Gerçekten delirmişsin. Adam köyü ihya ediyor, sen mutfakta kumpas kuruyorsun. Ben gidiyorum. Sen hayal âleminde yaşamaya devam et.”

Necati, kafasında leğen karısının arkasından bağırdı:

“Seni de bu leğeni de kara listeye ekliyorum. Hatta bu fasulyelerle de tek tek hesaplaşacağım.

Göreceksiniz!”

Aradan daha iki gün bile geçmeden, köyün gündemine âdeta bomba gibi bir hukuk terimi düştü: “mutlak butlan.” Çoluk çocuk herkes bu terimin ne anlama geldiğini öğrenme derdine düşmüştü. Kimileri internetten araştırma yapıyor, kimileri de sağa sola telefon açıp işin aslını çözmeye çalışıyordu. Yeni başkan Özer ve ekibi birkaç avukata danıştıktan sonra işin ciddiyetini anlamıştı. Sonuna kadar mücadele etmeye karar verdiler. Ne pahasına olursa olsun dernek binasını terk etmeyeceklerdi. Köyün ileri gelenleri ise bir orta yol bulmak için Necati’nin yanına gitmişti. Necati, aracılığı çalışma ofisi olarak kullandığı mutfakta ağırladı. Aracıların heyecanına karşılık Necati büyük bir soğukkanlılık içerisindeydi:

“Arkadaşlar ben ne yapabilirim ki mahkeme mutlak butlan kararı verdi. Keşke elimden bir şey gelse. Göreve geçmezsem ben suçlu duruma düşerim. Karara uymak zorundayız.” dedi.

Misafirler gittikten sonra Necati, kara kaplı defterini açıp yeni notlar aldı, planlarını gözden geçirdi. Özer’in işbirlikçi kadrosu (Kara Liste). Sayfasını açınca duraksadı. Listenin en başında kırmızı kalemle ve büyük harflerle **KAYINÇO HASAN** yazıyordu. Bu ismin yanına bir işaret koydu. Zira mutlak butlan kararı çıkar çıkmaz Hasan derhal saf değiştirmiş, Özer’i satıp tekrar eniştesinin yanına geçmişti. Necati, şimdilik adama ihtiyacı olduğu için onunla görülecek hesabı ertelemeyi uygun buldu. Dışarıdan Hasan’ın telaşlı sesi gelince Necati defteri kapattı:

“Enişte enişte! Haberler pek iyi değil. Halk dernek binasının etrafında toplanmaya başlamış. Özer’le ekibi de ‘Dernek binasından çıkmayız. Necati gelsin de çıkarabiliyosa çıkarsın bakalım.’ deyip duruyomuş. Biz de adam toplayalım mı? Tabanca, tüfek, sopa Allah ne verdiyse gari!”

Necati’nin sesinde inanılmaz bir sakinlik vardı:

“Sakin ol Hasan. Bizim ne işimiz olur tabancayla, tüfekte? Biz her şeyi hukuki içerisinde

çözeceğiz. Arınacağız, temizleneceğiz.” dedi ve jandarmayı aradı.

Kısa bir süre sonra jandarma araçları dernek binasının etrafını sarmıştı. Özer ve ekibi direnmeye çalışsa da başarılı olamadı. Necati, bu işi de yerinden kalkmadan, tereyağından kıl çeker gibi halletmişti. Keyifle kahvesini yudumlarken Hasan’a talimatını verdi:

“Yarın işbaşı yapacağım. Hazırlıkları yap.”

Hasan, eniştesinin son dönemdeki performansına hayran kalmıştı.

“Özergil binayı boşaltırken bazı masaları sandalyeleri kırmışlar. Duvarlara da “Hain Necati”, “Butlan Necati” gibi abuk sabuk yazılar yazmışlar. Ben sabaha kadar boya badana yaparım, arkadaşlar da kırılanı döküleni yapar. Sen hiç merak etme enişte.”

“Enişte değil başkan.” dedi Necati yüzündeki sinsi gülümsemeyle. Ardından kara kaplı defterini açıp kısa bir not daha aldı.

Ertesi gün Necati, başkanlık seçimini kaybettiği Genel Kurul’da giydiği takım elbiseyi giydi. Koltuğunun altına dosyalarını ve kara kaplı defteri alıp evden çıktı. Kapıda onu siyah bir Mercedes’le kayınçosu Hasan bekliyordu. Hasan, eniştesini görünce siyah gözlüklerini takıp hemen arka kapıya koştu:

“Gelive enişte, arabayı bizim Almancı Mesut’tan emanet aldım.”

Necati, arka koltuğa keyifle kuruldu ve derneğin yolunu tuttular. Derneğin önünde şalvarlı, puşili bir grup insan bekliyordu. Necati arabadan inince tezahürata başladılar:

“Necati Başkan! Necati Başkan! Serok Necati!”

Necati, Hasan’ın kulağına eğildi:

“Oğlum bunlar da kim pek bizim köylülere benzemiyor.”

“Bunlar gurbetteydi enişte, şey Başkan’ım. Sizin geri geldiğinizi duyunca kutlamaya gelivemişler.” dedi Hasan.

Necati, kaybettiği Genel Kurul’u ve kendisini yuhlayanları hatırladı. Kafasını sağa sola savurup bu düşünceleri dağıttı. Bu anın tadını çıkarmaya karar verdi. Hasan’a döndü:

“Bir mikrofon olsaydı da şu halka bir hitap

etseydim.”

Hasan, hemen bagajdan seyyar bir hoparlör çıkarıp arabanın üzerine koydu. Ceketinin iç cebinden de bir mikrofon çıkardı, Necati'ye uzattı. Necati, zafer kazanmış bir komutan olarak coşkulu kalabalığa hitap etti.

“Arınacağız, temizleneceğiz. Bu dernek kirliliği kabul etmez. Halk, gurur, asalet!” diyerek bitirdi konuşmasını. “Halk, gurur, asalet!” tezahüratları eşliğinde derneğe girerken Necati'den mutlusu yoktu. Hasan'ın çektiği makam koltuğuna oturduktan sonra arkasını şöyle bir çalkalayıp iyice yerleşti:

“Oh özlemişim koltuğumu.” dedi. Sonra da vakit kaybetmeden kara kaplı defteri açtı:

“Şimdi hesap vakti. Sayacağım isimler hemen dernekten ihraç edilecek.” dedi.

“Çok iyi olur Başkan'ım! Temizlik şart.” diye destek çıktı şakşakçı Hasan.

Bu sırada içeri başında puşisi, altında şalvarı, ayağında mekaplarıyla pos bıyıklı birisi girdi:

“Babov biz yevmiyeyi kimden alacağız?” diye sordu.

Hasan, kaş göz etse de adam anlamamıştı:

“Ne kaşın gözin oynatıp durusen lov! İş bitti yevmiyemizi verin de gidek! Daha zeytin toplamaya gideceğak”

Necati, Hasan'a döndü:

“Hasan kim bu adam? Ne yevmiyesi?”

“Başkan'ım anamgilin tarlada biraz iş vardı da...” diye lafı geveledi Hasan.

Pos bıyıklı,

“Biz mevsimlik tarım işçisiyik benim bobam. Bu herif bizi bir saatlik iş var. Çor çocuk toplaşın gelin, yevmiyenizi verirem, diye çağırdı. Bize Başkan Necati, diye bagirin dedi. İş bitti paramizi istiyik.”

Necati, öfkeyle ayağa kalktı:

“Sen parayla adam mı tuttun Hasan?”

“Şey Başkan'ım, dönüşünüz biraz görkemli olsun deyiverdim. Yevmiyeleri derneğin kasasından ödeyiveririz gari.”

“Adamların yevmiyesini kendi cebinden öde, aklın başına gelsin. Yıkıl karşımdan!”

-devam edecek-

Yaşamak Yok Satacak

◆ Sevgi Erol Öçal

Suluk ışıklı bir kıyı yaşam şimdi

Durgun debisiz sönük

Beklemek kayıp zaman

Boşlukta herkes

Boşluğun büyüklüğü derin sınırsız

Boşuna her şey hey hat

Karekökü sonsuz

Terkidiyar sevmeler

Sevgisizlik yokluğa mil çeker

Şimdi gri hükmü geçer akçe

Renksizlik moda

Taş plak devri geçmiş çoktan

Kırık ve yarımliksa şu an fonda

Eksiklikler sürmanşet

Gündem acayıplık

Yüzler sahtenin eni

Gözler büyük riyakâr

Binlerce değer kayıp aranmıyor

Heyhat vurdumduymazlık tercih

Gelgitlerin zamanı belirsiz

Tan yeri gebe neyse ki

Kızılık doğuracak

Sessizlik bozulacak

Şafak çakacak

Kaçınılmaz kaçılmaz heyhat

Kıyının ışıkları yakındır canlanacak

Yaşamak yok satacak...

Dosdoğru Ol

◆ Erol Koca

Sakın aldanma vara servete
“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”
Hakk’ın nidasıdır baştan ziyade
“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”

Menfaate köle çıkara esir
Şeytanın tuzağı kuruntu kibir
Hayatı hizaya getiren emir
“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”

Neden gocunur insan bu sözden
Sürmeyi çekerler kirpikten gözden
Hayır gelmez gayrı kokuşmuş tuzdan
“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”

Kırdığın kalplerin ahı enini
Unutma ezelde kadim yemini
Bu dünya eylemez bir kırık çini
“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”

Fitneye fesata ayık kıl bizi
N’olur şefkatine layık kıl bizi
Yarabbi sözüne sadık kıl bizi
“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/yirmi iki

◆ Hacı Musa Tuncer

Variyenli Ali:

“E pekii sen nerdiyedın o vakıd?”

Sünepe Süllü:

“Nerde olucuyum? Sen de biliyon kine Ulak Mıllı’ya hedayesini verip yolcu eyledikten kerli, ormanda birtii hava alıyım deen şura yokarı geddımiği, iki sehed sürmedi anamın baartısını duydum, seyirttim geldim ki babamı davar damının içinde vurmuşlar yatıyo.” dedi.

Variyenli Ali, Sünepe Süllü’nün yalan söylediğini anlayınca. “Hımm...” dedikten sonra,

“Sahi Ulak Mılla piyasede yoomuş, aşşaa köyde ööle diyollar, garısı Perişan Perihan çok perişan olmuş, gaygediyomuş habarın var mı?” dedi.

“Habarım yog! Ben Ulak Mılla’nın bekçisi miyim?” deyip Variyenli Ali’nin yanından kalktı gitti.

Variyenli Ali, Coruk Cevriye’ye dönerek,

“Sen ne diyon bu işe Cevriye Hatın bacı?” dedi.

Bir yumruk kadar kalan Coruk Cevriye, yerinden biraz dikelerek,

“Bunnarın işine akıl sır ermez Al’ede. Ölen gocama zırnıg gadara üzülüyoşam ahiyem. Eddiceeni buldu. Bööle olmasını kimse istemezdi ileekin hep burnunun dikine geddi. Hazeeren mazlumların ahını aldı. Ele güne arşı hep susdum amma neriyeçaa. Aha oğlum denen şu meymenetsiz Sünepe Süllüde ööle. Babasımı gaddar ve acımasız. Laf söz diğnedemiyom. Şaşırdım galdım. Elif gelinime eddigleri, millete eddigleri eza, cafâ heç ağılımdan çıkmıyo. Laf aramızda Al’ede gocam olacak o cehennem keferesini kim öldürdüüse eline saalıg derim. Başgada bişed demiyom. Haa cendermelere de aynısını dedim bilgin ossun.” dedi.

Coruk Cevriye’nin bu konuşmalarını sessizce dinleyen Variyenli Ali,

“Pekiinci bacım ne deyim? Gul görgüsünü görürümüş. Bize laf söz düşmez. Sen bööle diyosan saygı duyarım, baa müseede.” dedi. Oradan ayrıldı gitti.

İlk akşamdan duyulan Teber Tahir’in ölüm haberi, köyde ve yakın köylerde yankılandı, duymayan kalmadı. Herkes birbirlerine bir şeyler söyledi. Kimi, “Öldü’ü yerde bir daha ölsün!” Kimi de “Darısı tez vakıdda oölu Sünepe Süllü’ye...” bir kısmı da “Melmeket bir pislikden gurtuldu şükür.” dediler.

Sabah olduğunda herkes kendi işine gücüne bakmaya devam ederken Perişan Perihan, sabahın erken saatlerinde Unçuluk Anşa’nın yanına gelerek,

“Anşa’atın bibi, gurban oluyum ne olacak bu bizim Mılla’nın halı? Heç bir habar yog mu? Ben bööle çocuklarımınan tek başıma dımdızlak ortada mı galacaam? Nedir bu başımızeelenner?” dedi.

Unçuluk Anşa,

“Beri bag Perihan gızım. Ben varıkanna, benim canım saıkanna seni heçkimse ortada guyamaz! Mılla’dan habarım var. Gaygeyleme! Mılla emin yerde, emin ellerde. Sen esef edip de gaygeyleme olur mu? Yalınız birgaç gün sabır eyliyeceen tamam mı? Ha şunu da deyim ki sa’a Mılla elinde olmuyan sebeblerden dolayı bazı hatalar yapıp yalan söölemeg zorunda’almış. Benim hepiciinden habarım var. Her bişed düzeleceg, ileekin az bir sabır eyliyeceeg o gadlı.”

Unçuluk Anşa’dan aldığı bu habere çok sevinen Perişan Perihan,

“Vay senin saçını seviyim gız bibim! Vay Allah senden bin gorlu ıraazı ola. Ver şu mübeereg elini bir öpüyüm.” deyip Unçuluk Anşa’nın elini öpmeye eğilirken bu durumu gören Ellik Ali,

“Hayırdır Perihan gızım? Benim arvadı ürüyende mi gördün?” diyerek gülümsedi. Ardından,

“İremzii, İremzi! Gayfeltini yabdı İremzi?” diye seslenip emilik damının yanından yukarı çıkageldi, yine iki ev arasındaki meşhur, haymalı çardağa çıkıp yankös gelip oturdu.

Takoz Remzi, Ellik Ali’nin sesini duyar duymaz evin içinden fırladı çıktı,

“Bu sehete gayfeltimi galır bire

ocaabatmıyasıca Ali! Senin derdin başka. Cuvaran bitik onun uçun acele eyliyon.” dedi ve tabakayı Ellik Ali’nin önündeki döşegin üzerine doğru kaydirdi. Ellik Ali gülümseyerek, neşeli neşeli sigarasını dolarken kendine gelen Cuma, odasından tiril tiril giyinmiş hâlde çıkarak,

“Vayy Alëmmim sabahın hayır ola, hoş geldin hele.” dedi.

Ellik Ali,

“Vuay vuayy benim aslan yeanim! Höş gördüğ, hoş gördüğ. Hay Maşallah gendine geldin şükür.” diyerek Cuma’ya tebessüm edip alkış tuttu.

Bu ortamı gören Bedirik Hürü, neşeli hâliyle,

“Şükür ki şükür Al’ede. Cümeem eyileşdi. Nagadlı şükür eylesek az. Ben diyom ki galan şu bizim herifin gulaana fısıldasan da şu Leylüzümüzü isdemiye gedseg heylolur ola? Biliyon Eminaatin bacımgıla cuma günü geleceeg deyn söz verdig, onnar da gendilerinööre bizim uçun gayıd görüller. Ayıb olmasın. Aha yarın cuma. Ne dersin Al’ede?” dedi.

Ellik Ali, keyifli keyifli oturduğu yerden,

“Tabiim ki Hüratın bacı, tabiim ki derim. Sen o işi ba’a bırak.” dedi.

Anası Bedirik Hürü’nün usul usul konuşmalarını duyan Cuma, yerinde duramaz bir vaziyette bir öte bir beri olta atıp dururken belindeki silahını yoklayıp ceketinin ucuyla örterek,

“Hayır ola ana. Neriye, ne gedmesi bu? Benden o’urun iş mi çeviriyonuz yongsam?” dedi.

Bu konuşmalar üzerine Takoz Remzi lafa girerek,

“O’olum Cümee, yarın sa’a Leyli gızımızı isdemiye gediyoğ, var mı ötesi? Duy!” dedi.

O arada elindeki değneği yere vurarak gelen Unçuluk Anşa, söylenenleri duymuş olmalı ki,

“Tabiim ki gedeeceğ. Hemi de Leyli gızımızı isdiye alacaag. İsdemiyyenner çatlasın olen! Hemi de bu işi bidmiş bilin. Temam mı?” diyerek, o meşhur hareketi yaptı. Değneğini yine sertçe yere vurduktan sonra, söze devam etti:

“Ba’a bak o’olum Cümee yeanim, sa’a diyom, beni e’ce bir diğne. Olan bitennerinen

zayedeeceğ vaatımız yog. Her kim ne ederse gendine’eder, cezasına da gadlanır, gayıl olur. Ben senin ağılından geçenneri çok eyi biliyom, kimlere ken güddüünü de. Hepiciini biliyom. Benim cızgımı asla ve ga’taa adlamıyacaan. Adlarsan yaanış yapan. Kim dost kim düşmen zamanna hepiciini görüp barabar şahad olacaag. Sen elini gana bulamıyacaan. Her şeyin bir vagdı zamanı var. Su akar yolunu bulur. Şindilik diyeceem bunnar tamam mı? Şindig ver baam o belindeki dabancıya ba’a.” dedi.

Unçuluk Anşa’nın bu kararlı konuşmasının ve duruşunun karşısında hiçbir şey diyemeyen Cuma, çaresiz bir şekilde boynunu bükerek,

“Pekiinci Anşa bibi pekiinci. Sen bir bişed bilmesen bööle gonusman. Bir bişed var demek ki. Biliyon sa’a garşı gelemem. Bir ben da’al heçkimse sa’a garşı gelmez, gelemez. Çünkü kölgem yanımda cib ağır.” dedikten sonra, ikiletmeden, usulca belindeki silahını çıkartıp Unçuluk Anşa’nın eline koydu. Unçuluk Anşa, sağına soluna dikkatli dikkatli bakarak Cuma’nın tabancasını, fistanının üzerinde dolalı bulunan kuşağa görülmeyecek şekilde sımsıkı yerleştirdikten sonra, “Hah şindik oldu” dedi.

Bu durumu dikkatli bir şekilde izleyenlerden biri olan, kocası Ellik Ali,

“Ulan arvad tem garool gumandanı olacaamıssın da biz bilememissig var ya!” dedi.

Unçuluk Anşa, kocası Ellik Ali’ye ters ters bakarak,

“Vay şu çeneciin çekile emi herif! Noolmuş yani? Silehe almıyam da Cümee yeanim şu mudlu gününde vıgaad mı işlesin? Sizin aklınız buta’a işde.” dedikten sonra devam etti.

“Böön angşamdan herkiş gayıtını görsün. Yarın o’olumuz Cümee uçun Leyli gızımıza düğürçülüğe gediyoğ.” dedi.

Bu güzel haber karşısında çok mutlu olan Cuma, utangaç bir hâlde başını öne eğdi. Sevincini haykırmak istiyordu ancak, utanıyor sıkılıyordu. Benzi kıpkırmızı bir hâl aldı. Orada bulunan Takoz Remzi, Ellik Ali, Bedirik Hürü, hep bir ağızdan “Gediyoğ” dediler.

Teknoloji Cahili Oldum

◆ **Mustafa İmir**

Gayrı teknoloji cahili oldum
Hareket edecek alan darlaştı
Yenilik takipten artık yoruldum
Yaş ilerledikçe hayat zorlaştı

Bir zamanlar ben de işin eriydim
Etkin kullanımda önde biriydim
Her türlü işlemde çok ileriye
Fark edemedim saç sakal kırılaştı

Her tür uygulama gençlere kolay
Mecburiyet bana dolambaç dolay
Şifre hatırlamak bile bir olay
Akıllı telefon canavarlaştı

İnternet her yöne yol tarif eder
Uygulayım desem işler ters gider
Sıkıntıyla yaşlı baş bedel öder
Eski bildiklerim tez buharlaştı

Sesten, görüntüden önce hoşlandık
Güncellenemedik erken yaşlandık
Hayattan giderek sanki dışlandık
Akıllı cihazdan şevk kısırlaştı

İşlemler internet üstünden döner
Sorunsuz iş görmek beceri, hüner
İş tamam olurken ışığı söner
Sıkıntıdan yüzüm, gözüm morlaştı

Rastgele ileti açmak endişe
Mutlaka yol açar yanlış bir işe
Sabır mı dayanır böyle gidişe?
Elektronik ortam hep çamurlaştı

Kimisi ortamı sulandırıcı
Açık arar kafa bulandırıcı
Pusuda sayısız dolandırıcı
Sanal soyguncular pek uygarlaştı

Gelişmeye elbet karşı durulmaz
Bir hizmet isterken bedel sorulmaz
Lakin hep yaşlıya tuzak kurulmaz
Eski başa hayat çok ağırlaştı

Pasak

◆ Yavuz Dinç

bir çivi çaktım duvar çatladı yine
terzi yamamazsa söküük ne yapsın
tespih taneleri dağıldı bir bir yere
imam yetişmezse cemaat ne yapsın

bir merhem aradım taze yaraya
çaldım anahtarı bak kapı kilitli
gömülürken insanlık kara toprağa
suskunluk çağında sözler ne yapsın

bir kürk giysem bile üşür tenim yine
ayna küserse yüz nereye sığsın
göge baktım güneş doğacak mı diye
mevsim şaşırınca çiçekler ne yapsın

hiç eksik olmaz hüznün heybemden
kahkaha bile çıkmaz artık içinden
haberler bezdirir insanı canından
son demine gelmişse dil ne yapsın

küflenmiş bir söz kalır dimağında
kelimeler yorgun unuttur yolunu
gölge düşer sessiz satır aralarına
defter kapanırsa kalem ne yapsın

Yıllar

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Gençliğimi bilemeden
Doyasıya gülemeden
Daha murat alamadan
Kanatlanıp uçtu yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar

Bitmeyen dünya telaşı
Oyaladı cahil başı
Musallat oldu gözyaşı
Derde yelken açtı yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar

Gölgelendi ömür dağım
Haçan bitti gençlik çağım
Güz geldi bozuldu bağım
Nasıl kondu göçtü yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar

Saçlarıma düşen aklar
Acı tatlı anı saklar
Azrail kapımı yoklar
Yaşlılıkta güçtü yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar

İki kuzum, can yoldaşım
Hem dostum hem arkadaşım
Kısaldı ömür kumaşım
Acımadan biçti yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar

Arzularım boşa kaldı
Hayallerim düşte kaldı
Göynüm çocuk yaşta kaldı
Ödenecek borçtu yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar

Gitti bahar geldi hazan
Pişmanlık gözlerden sızan
Yüreğime düştü suzan
Nurgül'üm der hiçti yıllar
Rüzgâr gibi geçti yıllar